

Copacii și tăcerea

Stefan Doroftei Doimaneanu

Sunt iarăși iarnă grea și-s troienit cu patimi,
Respir crivățul rece, din ale mele gânduri,
Un ger cumplit imi curge în zâmbet și în lacrimi,
Și nu mai ard cu tine în infinite ruguri.

Tăcerea și copacii, albit-au-de-atât ger
Și de durerile-mi numai de ei știute,
Ninși virulent de gândurile-mi triste din eter,
Pășesc nestingheriți prin visuri năruite.

Sunt solidari cu ploaia din ochii mei pustii,
Cu frunzele din gând ce nu mai vor să cadă,
Ei știu ce-nseamnă vifor în drame pământii,
Curgând și ei cu mine în fulgii de zăpadă.

În visuri noi, mâhnirea se plimbă prin scaieți,
Dorind să evadeze, țipând în disperare,
Copacii și tăcerea, înoată prin nămeți
S-alunge iarna grea, ce-atât de rău mă doare.